

dan zeker doen?"

"Ik??" vroeg de uil geschrokken. "Nou nee zeg, ik blijf liever gezond."

"Ik ga ook niet, hoor," riepen de andere dieren. "Ik kijk wel uit. Mij niet gezien."

En toen klonk er een slaperig stemmetje van achter uit het hol en dat stemmetje zei: "Ik ga wel effe met haar praten." De dieren keken verbaasd op en daar zagen ze de vleermuis, die zich uitrekte en zei: "Laat mij maar begaan. Mij zal ze waarschijnlijk niets doen, want ze heeft een zwak voor vleermuizen. En bovendien ben ik niet bang voor die aanstelster."

En terwijl de dieren eerbiedig opzij gingen, nam hij een aanloopje en fladderde het hol uit, op zoek naar de heks. Hij hoefde niet lang te zoeken. Er klonken dreunende voetstappen en daar was haar schelle stem al:

"Oeioeioei, wat heb ik de smoor in, woest ben ik! razend! bah!"

"Heks!" riep de vleermuis. "Heksje!"

"Kijk uit vleermuis," gromde de heks. "Ik heb geen hekel aan je, maar ik ben zo kwaad, dat ik nog een ongeluk bega."

"Waarom ben je dan zo kwaad?" vroeg de vleermuis deelnemend.

"Waarom?" riep de heks. "Dát zal ik je vertellen, ik ben zo kwaad, omdat die, die...eh...wacht nou es even, ik..verroest! ik weet het niet meer, wat gek!"

En de heks plofte neer op een boomstronk en ging ingespannen zitten nadenken.